

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.353/2024/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. március 12. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A pénzmosás bűntette miatt Terheltl ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2024. szeptember 12. napján kihirdetett 29.B.466/2023/27. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott terhére rótt felbujtóként elkövetett pénzmosás bűntettét a Btk. 399. § (1) bekezdés a) pont aa) alpont és (4) bekezdés b) pont szerint minősíti.

Az ítéletet egyebekben helybenhagyja azzal, hogy a vádlott lakcíme Cím1. 1. ajtó, személyi igazolványának száma: okmányszám.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

[1] A Fővárosi Törvényszék a – hatályon kívül helyezés okán – megismételt eljárásban hozott, 2024. szeptember 12. napján kihirdetett 29.B.466/2023/27. számú ítéletével Terheltl vádlottat felbujtóként elkövetett pénzmosás bűntette [Btk. 399. § (2) bekezdés a) pont, (4) bekezdés b) pont] miatt 2 évi – börtön fokozatú – szabadságvesztés büntetésre és 220 napi tétel, napi tételenként 1.500 forint pénzbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 2 év 8 hónap próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról, illetve a szabadságvesztés végrehajtása elrendelésének esetére a feltételes szabadság legkorábbi időpontjáról. A vádlottat az eljárás megismétlése előtt felmerült bűnügyi költség viselésére kötelezte, míg a megismételt eljárásban felmerült bűnügyi költség állam általi viseléséről határozott.

[2] Az ítélet ellen a vádlott védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a jogi minősítés megváltoztatásáért és enyhítésért jelentett be fellebbezést.

[3] A védő a fellebbezésének 2025. február 25-én kelt írásbeli indoklásában azt fenntartva vagylagosan indítványozta, hogy a másodfokú bíróság

- az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 608. § (1) bekezdés d) pontja és a Be. 609. § (2) bekezdés b) pontja alapján helyezze hatályon kívül, az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárásra és a Be. 611. § (2) bekezdése alapján rendelje el, hogy az ügyet az elsőfokú bíróság más tanácsa tárgyalja;

- az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg és a vádlottat az ellene emelt felbújtóként elkövetett „pénzhamisítás” (helyesen: pénzmosás) büntette [Btk. 399. § (2) bekezdés a) pont, (4) bekezdés b) pont] miatt emelt vád alól a Be. 566. § (1) bekezdés c) pontja alapján bizonyítottság hiánya okából mentse fel és állapítsa meg, hogy az eljárás során felmerült és a vádlottat érintő büntügyi költséget a Be. 575. § (1) bekezdése alapján teljes egészében az állam viseli;

- a vádlott felbújtóként elkövetett pénzhamisítás” (helyesen: pénzmosás) büntetteként értékelt cselekményét [Btk. 399. § (2) bekezdés a) pont, (4) bekezdés b) pont] bűnszegdként elkövetettnek (Btk. 14. § (2) bekezdés) minősítse és a vádlottal szemben a Btk. 82. § (4) bekezdése alkalmazásával a Btk. 47. § (1) bekezdése alapján közérdekű munkát alkalmazzon; vagy

- a vádlott felbújtóként elkövetett pénzhamisítás” (helyesen: pénzmosás) büntetteként értékelt cselekményét [Btk. 399.§ (2) bekezdés a) pont, (4) bekezdés b) pont] bűnpártolás vétségének (Btk. 282 § (1) bekezdés c) pont) minősítse és a vádlottal szemben a Btk. 65. § (1) és (3) bekezdése alapján próbára bocsátás intézkedést alkalmazzon, illetőleg

- kérte a kiszabott büntetés lényeges enyhítését.

[4] Fellebbezését az alábbiak szerint indokolta:

[5] Miután a vádlott a 2024. április 12. napi tárgyaláson lemondott a tárgyaláson való jelenlét jogáról és megbízta a kézbesítési megbízotti feladatok ellátásával, amelyet elfogadott, az elsőfokú bíróság még pervezető végzést sem hozott arról, hogy védenca jelenléte a tárgyaláson ezt követően nem szükséges és ennek ellenére nem idézte meg a következő tárgyalásra, így az elsőfokú bíróság olyan személy távollétében tartott tárgyalást, akinek a jelenléte a törvény értelmében kötelező, amely a Be. 608. § (1) bekezdés d) pontjában nevesített hatályon kívül helyezési ok.

[6] Utalt arra is, hogy a megismételt elsőfokú eljárásban is súlyosan sérült a vádlottnak az Alaptörvény Szabadság és Felelősség fejezete XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz való alapjoga, mert abban ugyanaz a bíró járt el, aki előzőleg a büntetőjogi felelősségét megállapította és akivel szemben a védő már több alkalommal eredménytelenül nyújtott be kizárási indítványt, amelyek közül a 2023. november 22. napján bejelentett elfogultsági kifogás csak az elsőfokú ítélet meghozatala után, 2024. január 5. napján került elbírálásra, vagyis az az elsőfokú ítélet meghozataláig elbírátlan maradt.

[7] Ennek kapcsán utalt a BH2023.240. számú eseti döntésre, azzal, hogy aszerint a kizárási ok elbírálásának elmaradása a Be. 608. § (1) bekezdés b) pontjában írt abszolút eljárási szabálysértés megvalósult, amelyet a másodfokú eljárásban sem lehetett volna orvosolni (Kúria Bfv.III.1.157/2022/12.), tehát a megelőző eljárásban eljárt másodfokú bíróságnak az ítéletet ennek okán is hatályon kívül kellett volna helyeznie, és – ahogyan az a korábbi ügyészi átiratban javaslatként szerepelt – elő kellett volna írnia, hogy az ügyet az elsőfokú bíróság más tanács tárgyalja.

[8] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság elfogultsága a megismételt eljárásban tovább fokozódott, például a tárgyalásról történő folyamatos kép- és hangfelvétel készítése iránti indítványait az elsőfokú bíróság valamennyi tárgyalási napra nézve elutasította – legutóbb a tárgyalóterem arra alkalmatlanságára hivatkozva –, amely elutasításokkal lényegében megakadályozta azt, hogy a tisztességes eljárást megkérdőjelező pervezetése hitelt érdemlően igazolható legyen, tehát meggátolta, hogy a vádlott tisztességes eljáráshoz való alapjogának érvényesülését a védő biztosíthassa, ami a Be. 609. § (2) bekezdés b) pontjában írt olyan hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés, amely a másodfokú eljárásban nem orvosolható.

[9] A tényállás megalapozottsága körében kifejtette azon álláspontját, hogy az ítéletnek a védenccé bűnösségét megalapozó [8], [18] és [19] bekezdése a vádiratban és hatályon kívül helyezett ítélettel megegyező megállapításokat tartalmaz és az ítélet a vádlott vonatkozásában a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontja alapján részben megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett akkor, amikor a tényállásban azt állapította meg, hogy a vádlott tanú5 cselekvőségéhez felbujtói magatartást tanúsított, ugyanis a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok a vádlott bűnösségét nem igazolják, mint ahogyan a kihallgatott tanú2, tanú1 és tanú8 tanúk sem, tehát a vádlott büntetőjogi felelősségének a megállapítása lényegében egyetlen bizonyítékon, a korábban „pénzmosás” büntette miatt jogerősen elítélt tanú5 tanú vallomásán alapul.

[10] Hangsúlyozta, hogy a tanú a bíróság előtt a védencét már nem terhelte, csak a nyomozati szakban, ezért a törvényszéknek vizsgálat alá kellett volna vonni tanú5 szavahihetőségét és a nyomozati gyanúsítottai vallomásainak a tartalmi valósághűségét, és megállapítani azt, hogy a tanú csak azért ismerte el az ellene folyamatban volt ügyben a bíróság előtt a bűnösségét és tartotta akkor fenn a nyomozati vallomását, mert a beismerés elmaradása esetén nagyobb büntetéstől tarthatott.

[11] Vitatta még a vádlott elsőfokú bíróság által megállapított elkövetői minőségét is.

[12] Álláspontja szerint védenca a felbujtói elkövetői alakzathoz szükséges szándékkiváltó hatású magatartást nem tanúsított és nem is tanúsíthatott, hiszen az elsőfokú bíróság által megállapítottak szerint (ítélet [8] bekezdés 1. mondata) nem volt jelen akkor, amikor tanú7 2015. év második félévében megállapodott tanú5cel abban, hogy fogadjon az ügyvezetése alatt álló cég1. bankszámláin külföldi cégektől érkező, bűncselekmények elkövetéséből származó összegeket, vagyis az ítélet [8] bekezdés 1. mondatában megállapítottak alapján nem lehet felbujtója tanú5 tettesi cselekményének, azaz a pénzmosás büntettének, hiszen nem csak büntetőjogi relevanciával bíró magatartást nem tanúsított, hanem egyáltalán semmilyen magatartást sem. A bankszámla megnyitásával pedig tanú5 cselekvősege a pénzmosás bűncselekménye megvalósulási szakaszai közül annak a Btk. 399. § (5) bekezdése szerinti előkészületi szakaszába lépett, vagyis 2016. június 3.-8. napjai között tanú5 a pénzmosás bűncselekményének elkövetési magatartását részben már kifejtette, amelyben a vádlottnak semmilyen szerepe nem volt, neki semmilyen rábíró magatartást nem kellett tanúsítania ahhoz, hogy tanú5 a bankszámlájára érkezett pénzt a cég8 részére utalja át, az átutalásnál való jelenléte és annak megjelölése, hogy hová kell a pénzt tanú5nek utalnia, nem értékelhető felbujtói magatartásnak, az legfeljebb a Btk. 14. § (2) bekezdése szerinti bűnsegédi alakzat lehet, de a vádlott ekkor is a cselekvőségével közvetlenül nem tanú5nek, hanem tanú7nak nyújtott segítséget, ami tanú5 tettesi alapcselekményéhez járuló közvetett bűnsegélyként kategorizálható.

[13] Arra az esetre, ha ezt az álláspontját az ítéltábla elfogadná, indítványozta, hogy védenccével szemben közérdekű munkát alkalmazzon és enyhítő körülményként értékelje a bűnsegédkénti elkövetést is, amelynek közvetett jellege az enyhítő szakasz alkalmazását indokolja.

[14] Álláspontja szerint a rendelkezésre álló iratokban nincs olyan adat, amelyből az a következtetés lenne levonható, hogy a vádlott tudott arról, hogy tanú7 külföldi cégektől érkező, bűncselekmények elkövetéséből származó összegek felvételére és átutalására bírta rá tanú5et és mivel a vádlott szerepét illetően tanú5 vallomásai ellentmondások, bizonyossággal nem állapítható meg, hogy a vádlott, avagy ismeretlen személy volt az, aki 2016. június 9. napján az átutalással kapcsolatos instrukciókkal ellátta. A védő szerint ezért nincs olyan bizonyíték, amelyből minden kétséget kizáró módon levonható lenne az a következtetés, hogy a vádlott jelenléte bármilyen formában is hatott volna tanú5re, így a vádlott támogató hatással nem bíró pusztán jelenléte sem felbujtásként, sem pszichikai bűnsegélyként nem értékelhető: az a „testőr szerep”, amivel tanú5 az inaktív vádlottat jellemezte, nem azt bizonyítja, hogy a vádlott tudattartama átfogta, hogy a bankszámla nyitással valójában mi is történik. Ezért a vádlott ezt követő cselekvősege legfeljebb a Btk. 282 § (1) bekezdés c) pontja szerinti bűnpártolás vétségét valósíthatta meg. Ez esetben ugyanakkor – figyelemmel az időmúlásra is – büntetés kiszabása helyett a védő próbára bocsátás alkalmazását indítványozta.

[15] A büntetés kiszabása körében tett alternatív indítványa szerint az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetés eltúlzott, a bíróság a büntetés kiszabási körülményeket részben nem kellő súllyal, részben hiányosan értékelte. A bűncselekmény elkövetése óta eltelt időt ugyanis nagyobb nyomatékkal kell értékelni, mert az megközelíti az elévülési időt.

[16] További enyhítő körülmény a hosszú büntetőeljárás hatálya alatt állás, ezen belül is a hatályon kívül helyezés folytán elhúzódó bírósági eljárás. Mindezek értékelése mellett

lehetőséget látott a Btk. 82. § (2) bekezdés c) pontja szerinti enyhítő szakasz alkalmazására és mind a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartama, mind a végrehajtás felfüggesztése próbaideje lényeges enyhítésére.

[17] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség 2024. november 8-án kelt BF.440/2024/11. számú írázatában rögzítette, hogy a védelmi fellebbezést nem tartja alaposnak.

[18] Rögzítette azt is, hogy a védelmi fellebbezésre figyelemmel a másodfokú felülbírálat terjedelme teljes, és fellebbezések elbírálása a Be. 599. § (2) bekezdés b) pontja alapján nyilvános ülésen indokolt, amelyen az ügyész nem vesz részt.

[19] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, olyan abszolút vagy relatív szabálysértést nem vétett, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezhetné.

[20] Kitért arra, hogy a törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, az ügy megítélése szempontjából releváns bizonyítékokat a másodfokú bíróság útmutatásának megfelelően beszerezte és azokat értékelve mérlegelési jogkörében állapította meg a tényállást, amely megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, így felülbírálatra alkalmas és a másodfokú eljárásban irányadó.

[21] Kifejtette azon álláspontját is, mely szerint törvényszék az indokolási kötelezettségének eleget tett, ítélete indokolásában a beszerzett bizonyítékokat irathűen bemutatta, azokat egyenként és összességében is értékelve helytálló és a logika szabályaival összhangban részletes magyarázatát adta annak, hogy a vádlott bűnösséget tagadó vallomásával szemben miért alapította a történeti tényállást a megjelölt tanúk vallomásaira és az okirati bizonyítékokra, ezért a védőnek a bírói mérlegelést támadó felmentésre irányuló fellebbezése új tények, bizonyítékok hiányában a másodfokú eljárásban – figyelemmel a Be. 591. § (1) bekezdésében előírtakra – nem foghat helyt.

[22] Hangsúlyozta, hogy a rögzített tényállás alapján a törvényszék helytállóan következtetett a vádlott elkövetéskori tudattartalmára, szándékára és a bűnösségére, a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket feltárta, és az általa alkalmazottnál enyhébb szankció már nem szolgálna sem a generális sem a speciális prevenciókat.

[23] Az elsőfokú ítélet járulékos rendelkezéseit ugyancsak törvényesnek tartotta, de felhívta a figyelmet arra, hogy a törvényszék elmulasztotta vizsgálni a felfüggesztett szabadságvesztéssel érintett vádlott előzetes bírósági mentesítésének lehetőségét. E körben ugyanakkor kiemelte, hogy bár a pénzmosás büntetett elkövető vádlott személyi körülményei ismeretlenek maradtak, a javára írható enyhítő körülmények sem teszik őt érdemessé az előzetes mentesítésre.

[24] Összességében indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék 29.B.466/2023/27. számú ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben azzal, hogy a vádlott nem érdemes az előzetes mentesítésre.

[25] Az ítéltábla a fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen bírálta el.

[26] Ezen a védő a fellebbezése írásos indoklásában írtakat fenntartotta, annak lényegi elemeit kiemelte, egyúttal hangsúlyozta, hogy az ügyészi átiratban foglaltakat nem osztja.

[27] A védelmi fellebbezés más okból részben alapos, az ügyészi átiratban foglaltak részben helytállóak.

[28] Az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörű volt.

[29] Ennek során a másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően, a Be. XVIII. Része szerinti megismételt eljárás szabályainak betartásával folytatta le, követve a hatályon kívül helyező végzés megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatásait is. Utóbbiakkal összefüggésben rögzíteni szükséges, hogy tanú7t tanúként nem hallgatta meg ugyan, azonban ennek a tanú külföldön, ismeretlen helyen tartózkodása akadályát képezte, miközben a felkutatásához szükséges intézkedéseket megtette, tanú7 személykörözését rendelte el.

[30] Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a) - f) pontja], sem olyan relatív eljárási szabálysértést [Be. 609. § (1) és (2) bekezdése], amely az ítélet érdemi felülbírálatát kizárná és a Be. 567. § (1) és (2) bekezdése szerinti okból az eljárás megszüntetésének sincs helye.

[31] A terhelt a Be. 39. § (1) bekezdésének g) pontja, a védő a Be. 42. § (1) bekezdése alapján valóban jogosult arra, hogy indítványokat, így bizonyítási indítványokat is tegyen, azok szükségességéről ellenben a hatóságnak, bírósági szakban az eljáró bírónak vagy bírói tanács elnökének van jogosultsága dönteni, aki az ilyen indítványokat elutasíthatja, azzal a megszorítással, hogy legkésőbb az ügydöntő határozatban az elutasítást meg kell indokolni. Erre figyelemmel nem valósított meg eljárási szabálysértést – így hatályon kívül helyezéshez vezető szabálysértést sem – az elsőfokú bíróság, amikor a védelmi bizonyítási indítványokat elutasította.

[32] Az elutasítás indokai (ítélet [117] bekezdése) helytállóak, a tanúk meghallgatását a tényállás tisztázása nem indokolta.

[33] Az elsőfokú bíróság az ítéletében iratszerűen rögzítette a megismételt eljárásra okot adó megelőző eljárás és az abban született határozatok adatait, így a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.49/2023/13. számú hatályon kívül helyező (helyesen) végzésében a megismételt eljárásra adott iránymutatásokat is.

[34] Az eljárás irataiból az ügyben eljáró bíró kizárását megalapozó elfogultságra nem lehet következtetni, ezzel ellentétes megállapításra nincs alap. A megismételt eljárásból a hatályon kívül helyezéssel érintett határozatot hozó bíró a Be. 14. § (3) bekezdésének 2. fordulata alapján csak abban az esetben van kizárva, ha a hatályon kívül helyezésre teljes megalapozatlanság okán került sor, illetőleg a Be. 611. § (2) bekezdése azt rögzíti, hogy a másodfokú bíróság – a hatályon kívül helyező határozatában – elrendelheti, hogy az ügyet az elsőfokú bíróság más tanácsa vagy – kivételesen – más bíróság tárgyalja. Jelen esetben a korábbi ítélet hatályon kívül helyezésére nem teljes megalapozatlanság, hanem eljárási szabálysértés miatt került sor és a másodfokú bíróság nem rendelkezett arról, hogy a megismételt eljárást más bírói tanácsnak kellene lefolytatni, így az elsőfokú bíróság eljárása e tekintetben is törvényes volt, mint ahogy a törvénynek megfelelő döntés született az újabb kizárási indítvány elbírálása során is, melynek indokai messzemenően helyesek.

[35] Bár nem a jelen másodfokú felülbírálat tárgyát képező kérdés, indokolt e tekintetben kitérni arra, hogy a védő által hivatkozott bírósági határozat alapjául szolgáló jogeset lényege éppen az volt, hogy a kizárás döntéséről az adott eljárásban nem született döntés, azaz az ügydöntő határozat meghozatalát követően sem, ami a megelőző eljárásban nem állt fenn, így a védő azon érvelése, mely szerint e korábbi eljárási hiba is erősíti az elfogultság létrehozó álláspontját, nem foghat helyt.

[36] Nem kifogásolható az sem, hogy a vádlottnak a tárgyaláson való jelenlét jogáról lemondó nyilatkozatát érintően a törvényszék még pervezető végzést sem hozott, ugyanis sem ilyen, sem más jellegű határozat hozatalát nem írja elő a törvény. Mivel a tárgyaláson való jelenlét jogáról lemondás a terhelt rendelkezési jogába tartozó kérdés, az főszabály szerint nem a bíróság jóváhagyásától vagy engedélyétől függ, csak a bíróság jelenlétre kötelező döntése lehet a terhelt jog gyakorolhatóságának gátja. Azaz legfeljebb ez utóbbi az, amely formális döntést igényel, továbbá ugyancsak döntést kíván meg az esetleges joggal való visszaélés megakadályozása érdekében a Be. 431. § (3) bekezdése, de ez esetben is csak akkor, ha korábban maga a vádlott jelentette be, hogy a tárgyaláson részt kíván venni. Még a törvény által megkívánt döntések elmaradása sem vezethet minden további nélkül hatályon kívül helyezéshez, az alakisághoz egyébként sem kötött tárgyaláson való jelenlét jogról lemondást nyugtázó ráutaló bírósági magatartás ehhez képest még csak perjogi szabályszegést sem valósít meg.

[37] A tárgyaláson való jelenlét jogáról lemondás legfontosabb következménye, hogy a bíróság a tárgyalást a vádlott távollétében is köteles megtartani, és az eljárást a meg nem jelent vádlottal szemben érdemben be is fejezheti. A vádlott tárgyaláson jelenléte így a Be. 428. § (1) bekezdésére figyelemmel nem lesz kötelező, őt nem kell idézni, és a bíróság az ügydöntő határozatot is meghozhatja és kihirdetheti. A jelenlétről való lemondás a vádlott felelősségi körébe tartozik, önkéntes és a törvénynek megfelelő lemondásának

következménye, hogy a bíróság a közreműködése nélkül alakítja ki meggyőződését a vádlott távollétében lefolytatott bizonyítás eredményéről, amelynek kockázatát kizárólag a vádlott viseli, a bíróság az eljárás szabályszerű lefolytatása esetén ezért nem tehető felelőssé.

[38] Az ítélet indokolása a Be. 561. § (3) bekezdés a) pontja alapján tartalmazza a vádra történő utalást, beleértve a vádmódosítás tényét és tartalmát, az elsőfokú bíróság által feltárt személyi körülményeket és a vádlott korábbi büntetéseire vonatkozó adatok közül azokat, amelyek a határozat meghozatalakor jelentőséggel bírtak, és amelyeket a bünygyi nyilvántartás adatai tartalmaznak.

[39] A vádat érintő rész ugyanakkor kiegészítendő azzal, hogy tanú5 büntetőjogi felelősségének megállapítására a jelen ügytől elkülönítetten, a Fővárosi Főügyész helyettes G.6723/2016/80. számon előterjesztett vádirata alapján a Fővárosi Törvényszék 16.B.379/2019/5. számú, 2019. június 3. napján kelt és jogerős ítéletével került sor, melyben a bíróság tanú5et a Btk. 399.§ (1) bekezdés a) pontjának aa) alpontjában meghatározott és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő pénzmosás büntette miatt – mint visszaesőt – 3 év szabadságvesztésre, 3 év közügyektől eltiltásra és 5 év gazdálkodó szervezet általános vezetését ellátó szerv tagja vagy egyszemélyi vezető tisztségétől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg azzal, hogy abból a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő nap. Egyúttal a bíróság vele szemben 3.723.693 forint összegben vagyoneklobzást is elrendelt.

[40] Az elsőfokú ítélet – a Be. 592. § (2) bekezdés a), c) és d) pontjában írt okokból – részben megalapozatlan, az elsőfokú bíróság tényállása részben hiányos, iratellenes és téves ténybeli következtetést tartalmaz, ezért azt – a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján – a lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma és helyes következtetések levonása alapján helyesbíti és kiegészíti a következők szerint:

[41] A [8] bekezdés 1. mondata helyébe a következő mondatot illeszti: „tanú7 2015. második felében megállapodott abban tanú5cel, hogy a tanú5 ügyvezetése alatt álló cég1. bankszámláin külföldi cégektől érkező, büntető cselekmények elkövetéséből származó, a cég1-t jogosan meg nem illető összegeket fog fogadni ezek eredetének elleplezése céljából, azokat készpénzben felveszi és megbízói részére átadja vagy tovább utalja az általuk a későbbiekben meghatározandó bankszámlákra”.

[42] A [8] bekezdés 2. mondatát kiegészíti azzal, hogy „... tanú7 és a vele együttműködő Terhelt1...”.

[43] A [18] bekezdést az első mondatot megelőzően azzal egészíti ki, hogy: „tanú5 2016. június 9-ét megelőzően vidékre utazott”.

[44] A [19] bekezdés utolsó mondatát akként helyesbíti, hogy: „tanú5 a cselekményét tanú7 rábírására, illetve a cég8 részére átutalt (166.835.360 forintnak megfelelő) 536.000 euro tekintetében Terhelt1 vádlott rábírására és utasításai alapján hajtotta végre”.

[45] Az elsőfokú ítélet tényállása a fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel megalapozott, ezért az – a Be. 591. § (1) bekezdésében írtakra figyelemmel – irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

[46] A felmentést és az eltérő minősítést célzó fellebbezés valójában a mérlegelésen keresztül a tényállást támadja, az ilyen fellebbezés pedig nem foghat helyt, az a felülmérlegelés Be. 593. § (2) bekezdés 2. mondatában rögzített tilalmába ütközik.

[47] A törvényszék az ügy megítélése szempontjából lényeges valamennyi bizonyítékot megvizsgálta, és azokat a Be. 167. §-ában foglaltaknak megfelelően okszerűen, a logika törvényei szerint értékelte. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésével indokolási kötelezettségének kimerítő, a szükségest helyenként meghaladó részletességgel, minden lényeges tényre és körülményre kiterjedően eleget tett. Az indokolás logikai hibáktól mentes, az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységével, s az annak során tett megállapításaival az ítéltábla többnyire egyetértett, azonban azok kiegészítése szükséges a felmerült megalapozatlansági problémák okán.

[48] A rendelkezésre álló bizonyítékok összevetésével gondosan járt el a törvényszék, amikor tényállását a vádlott tagadásával szemben a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok, elsősorban tanú5 és tanú8 tanúvallomása és a tárgyalás anyagává tett okiratok alapján állapította meg.

[49] Helyesen ismerte fel, hogy a pénzmosás speciális, büntetendő előcselekményt feltételező jellegére tekintettel a szokásosnál bővebb vizsgálatot igényel, azonban tévedett, amikor ezt a vizsgálatot csak a Btk. 399. § (2) bekezdésében szabályozott esetre vonatkoztatva, abból kiindulva végezte el (elsőfokú ítélet [80] bekezdése). A vizsgálódás ugyanis eleve fordított: azt kell megítélni, hogy mi történt, a vádban leírt történeti tények megvalósulását kell a bizonyítékok fényében elemezni, majd abból kell levonni a jogi konzekvenciákat, azaz, hogy az így megállapítható tények, vádlotti cselekvőség és tudattartalom alkalmas-e valamely különös részi törvényi tényállás kimerítésére, s ha az pénzmosásként értékelhető, az adott törvényhely mely elkövetési magatartásának feleltethető meg, függetlenül attól, hogy azt a vádhatóság hogyan minősítette.

[50] Ennek mentén az elsődleges kérdés az elkövetői kör közötti megállapodás, megegyezés léte, annak tartalmi elemei, majd ezután az, hogy történt-e büntetendő előcselekmény, annak melyek voltak a jellemzői, az onnan származó pénzösszegekkel kapcsolatos – és a vádlott szempontjából releváns – vád tárgyává tett konkrét cselekvőséget és

tudattartalmat mi bizonyította. Az elsőfokú bíróság egyébként voltaképpen ennek megfelelően járt el, éppen ezért volt kissé zavart keltő a fenti alapvetése, emellett a döntően helyes, és igen részletes indokolásában kisebb hiányosságok maradtak.

[51] Az elsőfokú ítélet [99] bekezdésében kimerítő indokát adta annak, hogy a cég1. számlájára érkezett pénzeszegek külföldön megvalósított büntetendő cselekményből (nem a tényállás szerint bűncselekményből) származnak. A hozzá szorosan nem kapcsolódó személytől származó ajánlat, a rendelkezési jog egyidejű átadása, a megbízás körülményei, majd a későbbiek során az összegek nagysága, valamint, az a tény, hogy a vádlott és más személy utasítására kellett továbbítani a megérkezett összegeket más bankszámlákra, de ugyanígy, közvetetten az a tény is, hogy azokból gond nélkül saját magának is megszerzett bizonyos összegeket, egyértelművé tesz, hogy azok illegális eredetéről tanú5 tudott.

[52] Kétségtelen, hogy – amint arra a védői fellebbezés indoklás is utal – mind a fentiekre vonatkozó, mind a vádlottat érintő bizonyítási eszközök tára szegényes, azonban tanú5 – a vádlottat terhelő – nyomozati vallomásának az elsőbírói mérlegelés szerinti elfogadása az ítéltábla szerint helyes volt. Nem fogadható el ugyanis az az érvelés, hogy tanú5 a vele szemben folyamatban volt büntetőeljárásban a bíróság előtt a büntetése csökkentése érdekében tartotta fenn a korábbi vallomását, ugyanis olyan tartalmú vallomás megtételére, mely szerint a számlanyitást tanú7 kérésére, az ő cégét veszélyeztető inkasszó elkerülése érdekében végezte, a nyomozati szakban is lehetősége lett volna, illetve, amennyiben ártatlansága valós lett volna, a bíróság előtt is védekezhetett volna ily módon, hiszen az esetleges inkasszókísérleteket könnyen lehetett volna ellenőrizni. Másrésről ezen állítása ellen hat az, hogy a számláról maga is vett le pénzeszegeket, melyekre – nagyságuknál fogva – nyilvánvalóan nem lett volna jogosult, ha az inkasszó miatti szívességből bocsát rendelkezésre – egy újonnan nyitott – számlát tanú7nak. A megállapodás e mellett nem korlátozódhatott kizárólag a számlanyitásra és a pénz fogadására, a későbbi átutalások ténye ugyanis éppen ennek ellenkezőjét bizonyítja.

[53] A törvényszék részletes, okirati bizonyítékokon alapuló indokát adta a cég1. számlájáról a cég8 számlájára utalt pénzeszeg nagyságával és átutalásának időpontjával kapcsolatos megállapításának is, ami kiegészítést nem igényel.

[54] Indokolása – az okirati bizonyítékon túl – tanú2 és tanú1 tanúvallomásán keresztül kitér arra is, hogy a cég8-t miért nem lehet kétséget kizáró módon a vádlotthoz kötni, és miért nem állapítható meg az, hogy kik voltak azok az ismeretlen személyek, akik tanú1 terhelt1et és tanú1t a számlanyitásra rávették.

[55] Terhelt1 vádlott szerepét tanú5nek a cég8 számlájára történő átutalás indítására utasítását tanú5 fentiek szerinti aggálytalan vallomása bizonyítja.

[56] Részletes indokát adta az elsőfokú bíróság annak is, hogy miért lehet megállapítani azt, hogy a vádlott és tanú7 a számlanyitáskor kapcsolatban állt egymással, illetőleg azt, hogy arról a vádlott nemcsak tudott, de a rendelkezési jogosultság megszerzésében tevékenyen részt is vett. A rendelkezésre álló bizonyítékok egyértelműen igazolják, hogy a vádlott mindvégig tanú7 oldalán, vele akarategységben vett részt az egyes, a vád szerint terhére rótt részecselekmények kifejtésében. Még a védői fellebbezés indokolás is erre utal, amikor azt taglalta, hogy a vádlott valójában legfeljebb tanú7nak nyújtott segítséget, a két elkövető közötti kapcsolat, együttműködés logikusan következik a történetekből.

[57] E vonatkozásban bír jelentőséggel a vádlotti cselekményhez egyébként szorosan nem kapcsolódó tanú8 tanú vallomása, amely megerősíti, hogy a vádlott tanú7val, illetőleg a „nagyfőnökkel” együtt mozgott, mi több, az ő megtévesztésében is résztvett (megnyugtatta, hogy profikkal dolgoznak).

[58] A rendelkezésre álló bizonyítékok szerint a vádlott jelen volt akkor is, amikor tanú8 átadta a számlája adatait az tanú14 nevű személynek (vagy tanú7nak), illetőleg ő maga illetéktelenül és minden elfogadható indok nélkül megszerezte tanú5 cégének bankszámla adatait.

[59] Ez utóbbi tény, figyelemmel arra is, hogy mind tanú5, mind tanú8 egyértelműen tanú7hoz kötötte a vádlottat, azt igazolja, hogy tanú7 és a vádlott kezdettől fogva együttműködött, cselekvőségük a mindkettejük által ismert azonos érdek és szándék mentén ítéltető meg, amely nem lehetett más, mint a bankszámla nyitástól kezdődően mindvégig fennálló, bűnös eredetű pénzek fogadása (megszerzése és/vagy vele további banki műveletek végzése). Mindez attól függetlenül kétséget kizáróan megállapítható a történetek alapján, hogy tanú7től és a vádltanú14l ezzel összefüggő vallomás nem volt nyerhető. Kizárt ugyanis, hogy Terhelt1 tanú7től teljesen függetlenül éppen azon magatartást tanúsítaná, amelyre vonatkozóan tanú7 és tanú5 kettesben megállapodott. A megállapodásnak részese kellett hogy legyen a vádlott is, ezért működött közre már a számlanyitásban, és a bankszámla feletti rendelkezési jog megszerzése (a gazdasági társaságban viselt mindennemű tisztség, vagy tulajdonosi részesedés hiányában) is a tanú7 által tanú5 irányában megfogalmazott felkérés megvalósulását segítette elő.

[60] A pénzmosással érintett összegre kiterjedő vádlotti tudattartalom pedig – bár erre az ítélet külön nem tért ki – ugyancsak nem lehetett kétséges – figyelemmel arra, hogy a vádlott az elsőfokú bíróság által iratszerűen ismertetett és kifogástalanul értékelt bizonyítékok szerint rendelkezett tanú5 bankszámlájával, illetőleg 2016. június 9-én az utalásnál személyesen jelen volt, arra ő adott instrukciót tanú5 számára, így pontosan tudta azt, hogy a cég8 számlájára mekkora összeget utal át tanú5.

[61] Ezzel szemben arra nézve nem merült fel adat, hogy tanú5 készpénzfelvételeiben vagy egyéb átutalásaiban a vádlottnak bárminemű szerepe lett volna, és a 2016. június 9-ét megelőző átutalásra adott utasítást megelőző, Terhelt1nek tulajdonított közreműködést (a bankszámlanyitáson kívül) már a vád sem tartalmazott.

[62] Figyelemmel azonban arra, hogy a vádlott a bizonyítékok szerint mindössze a fenti összeggel kapcsolatos pénzügyi szolgáltatás igénybevételére (átutalás indítására) vette rá a tanút, szükséges volt a tényállásnak a vádlott terhére rótt összeget tartalmazó [19] bekezdésének pontosítása.

[63] A vádlott bűnösségére vont következtetés az irányadó tényállásból okszerű, cselekményének jogi minősítése ellenben téves, és arra vonatkozó jogi indokolás az alábbiak szerint kiegészítésre szorul.

[64] Azzal együtt, hogy a törvényszék a Btk. 2. §-ában foglaltak helyes értelmezésével választotta meg az alkalmazandó büntető törvényt és bírálta el a cselekményt a számára kedvezőbb elkövetéskori Btk. alapján, erre vonatkozó indokolása hiányos, ezért az ítéltábla szükségesnek tartja az indokolás kiegészítését a következőkkel.

[65] A Btk. 399. § (4) bekezdés a) pontjának 2021. január 1. napjától hatályos szövege szerint pénzmosást követ el az is, aki a más által elkövetett büntetendő cselekményből származó vagyont megszerzi, felette rendelkezési jogosultságot szerez. Utóbbi kitételből az következik, hogy a törvényalkotó a statikus pénzmosás büntethetőségét időben előre hozta, és már tényállásszerű magatartást eredményez a számlára érkező pénz feletti rendelkezési jog pusztá megszerzése is. Azaz a csalás befejezettsége után az abból eredő pénzösszeg terhelti számlán történő megjelenése immár a pénzmosás törvényi tényállásának rendelkezési jogosultság megszerzésében megnyilvánuló elkövetési magatartásaként is azonosítható minden egyéb további cselekvés (pl. készpénzfelvétel vagy bármilyen banki tranzakció) kifejtése nélkül is. Nyilvánvaló, hogy a korábbihoz képest újabb elkövetési magatartás büntetendővé nyilvánítása szigorítást jelent, így ez az első olyan fontos tényező, mely befolyásolja az alkalmazandó Btk. megválasztását, és amely a főszabálytól eltérést értelemszerűen nem indokolja. Az elkövetési érték különbözősége is részben ebből ered: a másodfokú bíróság – a törvényszéktől eltérően, de ugyancsak az elkövetéskori törvényt alkalmazva – nem a számlán jóváírt összeget tekintette elkövetési értéknek, hanem csak azt, amelyre ezt követően további, a pénzmosás törvényi tényállásába illeszthető, a vádlotthoz köthető elkövetési magatartás megvalósult.

[66] A tényállás [8] bekezdésében írt bankszámlanyitásban történő – tanú7val és tanú5cel együttműködésen (azaz más szóval: közös megállapodáson) alapuló – közreműködés és a bankszámla feletti rendelkezési jogosultság megszerzése az elkövetéskor hatályos Btk. 399.§ (5) bekezdése szerinti előkészületi jellegű magatartás volt, és jelenleg is annak minősül. Ez azonban önálló jogi értékelés alá nem eshet, figyelemmel arra, hogy a tettes (tanú5) ezt követően törvényi tényállási elemet is megvalósított (készpénzfelvetelek és továbbutalások formájában), és a vádlott cselekvősége sem rekedt meg e mozzanatnál, hanem a későbbiek során egy továbbutalási rész-cselekményben már maga is részt vett, az alkalmazandó jogszabály megválasztásánál önmagában ez a körülmény még nem jelentős.

[67] A fentiekben írtak szerint a családi cselekményekből származó pénzüsszegek bankszámlára érkezése sem volt még tényállásszerű az elkövetéskor hatályos jogi szabályozás alapján, a vádlott a bankszámla feletti rendelkezési jogosultságának fennállása alatt a tanú5 által nyitott számlára érkező egyéb összegekre további elkövetési magatartás kifejtésére a vádlott részéről nem került sor, azokra nézve a vádlott büntetőjogi felelősségének kérdése nem merül fel, tehát tanú5 ezen cselekményei a Btk. 2. §-ának vizsgálatát jelen esetben nem teszik szükségessé.

[68] Ekként egyedül a tényállás [18] bekezdésében írtak szerinti magatartás az, amelynél a törvényi tényállás keretei közé lépett tetteshez kapcsolódóan a vádlott is elkövetői magatartást kifejtett.

[69] Ez volt az az egyetlen cselekvőség, amelyet a vád a vádlott terhére rótt, és amely az irányadónak tekintendő tényállás szerint is megállapítható volt, nevezetesen az 536.000 euró továbbutalására adott utasítás.

[70] Ez az összeg az elsőfokú bíróság által megállapítottnál lényegesen alacsonyabb ugyan, de még így is a Btk. 459. § (6) bekezdés d) pontja szerinti különösen nagy értéknek minősül, így a minősítés változását nem eredményezheti: az elbíráláskori büntető törvény és a jelenleg hatályos törvény büntetési tételkerete üzletszerű elkövetés hiányában azonos, így emiatt nem merül fel a visszaható hatály kérdése

[71] A vádlottra nézve kedvezőtlen irányba változtak ellenben a pénzbüntetés szabályai először 2023. szeptember 1-jei, majd 2025. március 1-jei hatálybalépéssel, továbbá 2025. január 1-je óta a büntetett előélethez fűződő hátrányos következmények anyagi jogi megítélése is hátrányosan változott, amelyek szintén az elbíráláskor hatályos büntető törvény alkalmazása ellen hatnak.

[72] Következésképpen az ügyben nem volt olyan szempont, amely akár csak felvetné a jelenleg hatályos törvény alkalmazandóságát, így végső soron a fentiek szerint kiegészített indokolás mellett helyes volt az elsőfokú bíróság azon álláspontja, amely szerint a bűncselekmények elkövetésekor hatályban volt törvényt kell alkalmazni a vádlott esetében.

[73] Az elsőfokú bíróság nem tévedett abban, hogy tanú5 cselekményéhez kapcsolódóan a vádlott magatartása kimerítette a pénzmosás büntettének különös részi tényállását.

[74] Tévedett viszont, amikor a vádlott bűnösségét a pénzmosás Btk. 399. § (2) bekezdés a) pontjába ütköző esetéhez, vagyis a bűnös eredetű pénz magának vagy másnak történő megszerzéséhez kapcsolódó részesi cselekményben állapította meg. Ennek indokai (ítélet [116] és [122] bekezdése) nem is világosak, azokkal az elsőfokú bíróság teljes

mértékben adós maradt. Ez amellett, hogy komoly indokolásbéli hiányosság, azt is eredményezte, hogy a rendelkező rész nem mindenben egyeztethető össze a törvényszék által megállapított tényállással, amelyben nincs arra vonatkozó megállapítás, hogy a cég⁸ számlája az elkövetői körhöz köthető lenne, és a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján ilyen megállapítás nem is tehető, mindössze azt lehet a fentiek szerint kétséget kizáró módon megállapítani, hogy tanú⁵ a [18] pont szerinti átutaláskor is biztosan tisztában volt azzal, hogy bűnös eredetű pénzek tisztára mosásában működik közre. Következésképpen eredetleplezési cél vezérelte, amikor az oda megérkező pénzzel a vádlott utasítására pénzügyi műveletet – átutalást – hajtott végre, vagyis pénzügyi szolgáltatást vett igénybe. Ugyanilyen célzat állapítható meg az esetében egyebekben a vádlotthoz nem fűződő tranzakciók végzése alkalmával is.

[75] Az ügyben az eredeti vád a pénzmosás elkövetéskori Btk. 399. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontjába ütköző és a (4) bekezdés b) pontja, míg a vádmódosításon alapuló ítélet a 399. § (2) bekezdés a) pontjába ütköző és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő pénzmosás büntetében határozta meg a vádlott – mint felbujtó – terhére rótt bűncselekményt.

[76] A pénzmosás elkövetéskori Btk. 399. § (1) és (2) bekezdésében írt eseteinek elhatárolása az elkövetési magatartásokon túlmenően a célzat alapján lehetséges. A (2) bekezdésében írt megszerzői típusú elkövetési magatartás nem célzatos, az elkövető tipikusan vagyontranszformáció nélkül működik közre a bűnös vagyon/dolog magának vagy másnak történő megszerzésében úgy, hogy ennek kifejtésekor tisztában van a dolog büntetendő cselekményből származó voltával. Rendszerint akkor írható a terhelt terhére ez a fordulat, ha a számlanyitásra, az azon végzett tranzakciók elvégzésére őt felbujtó elkövetővel nincs olyan előzetes megállapodás, mint amely a jelen ügyben kimutatható, azonban a körülmények alapján egyértelműen tisztában kell lennie a számlájára érkező pénz bűnös eredetével (mely utóbbi mindkét alakzat közös feltétele).

[77] Az elkövető akkor lépi át e tényállás küszöbét, amikor megkezdí valamelyik elkövetési magatartás megvalósítását – jelen ügyben ilyen a készpénzfelvétel és a bankszámlák közötti átutalás, átvezetés, míg a vádlottat érintően kizárólag a 166.835.360 forintnak megfelelő átutalás.

[78] Az egy vagy több alapcselekményből származó pénzösszegekre különböző elkövetési magatartások megvalósítása természetes egység.

[79] Ezzel szemben a számla megnyitása tanú⁵ részéről és az a tény, hogy oda különböző összegek megérkeztek, még mindössze a büntetendő alapcselekmény körében lenne értékelendő – ami erre vonatkozó tényállási elemek hiányában jelen ügyben nem lehetséges –, ezért önmagában az, hogy a vádlott a számlanyitáskor tanú⁷val együttesen jelen volt és a rendelkezési jogot megszerezte, pénzmosásként még részesi formában sem róható a terhére.

[80] Mindezek alapján Terheltl tényállás szerinti cselekvőségét és tudattartalmát figyelembe véve az állapítható meg, hogy büntetőjogi felelősségre vonására kizárólag azért kerülhet sor, mert tanú5et az ítélet [18] bekezdésében írtak szerinti átutalásra utasította, tudva arról, hogy a kérdéses számláról büntetendő cselekményből származó összeg utalására ad utasítást.

[81] Ennek okán cselekményének minősítése a Btk. 399. § (1) bekezdés a) pontjának aa) alpontjába ütköző, de – az ezen utalással érintett összegre tekintettel – a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő pénzmosás büntette, melyet a Btk. 14. § (1) bekezdésében írt felbujtóként követett el.

[82] A teljesség igényével jegyzendő meg, hogy a tettes büntetőjogi felelőssége is pontosan ugyanezen elkövetési magatartásért – azaz az eredetleplezési célú pénzügyi szolgáltatás igénybevételét pönalizáló bűncselekményi alakzatért – került megállapításra, így a tettes és a felbujtó terhére rótt bűncselekmény minősítése (jóllehet, az elkülönített ügyben alkalmazott esetleges téves jogi értékelés a jelen ügyben a bíróságot nem köti) összhangban állt.

[83] A törvényszék a büntetéskiszabás során figyelembe veendő körülményeket csaknem teljeskörűen feltárta, de az enyhítő körülmények az elsőfokú ítélet meghozatala óta bekövetkezett további öt hónap időmúlással és azzal is kiegészítendő, hogy ebből az eljárás megismétlésének – egyébként nem túl hosszú – időtartama egyértelműen nem róható a terhére.

[84] A feltárt büntetéskiszabási körülmények mellett alappal helyezkedett arra, hogy a vádlottal szemben a törvényi minimumban meghatározott mértékű szabadságvesztés büntetés áll arányban személyének és tettének társadalomra veszélyességével és a büntetés kiszabásánál figyelembe veendő körülményekkel. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata a törvénynek megfelel.

[85] A pénzbüntetés kiszabásának szükségességével, jogalapjával és mértékével az ítéltábla ugyancsak egyetértett.

[86] A vádlottal szemben alkalmazott joghátrány inkább méltányos, mint súlyos, annak enyhítése már a büntetés Btk. 79. §-ában írt céljával ellentétes, ezáltal törvénytörő lenne.

[87] A feltételes kedvezményrel és a pénzbüntetés átváltoztatásával kapcsolatos elsőbírói rendelkezés szintén törvényes.

[88] A bűnügyi költségre vonatkozó elsőbírői rendelkezés az eljárásjogi törvény rendelkezésein nyugszik, azzal az ítéltábla maradéktalanul egyetértett.

[89] Az Alkotmánybíróság a 8/2015. (IV.17.) AB határozatában megállapította, hogy a Btk. 102. § (1) bekezdése alkalmazásakor az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a bíróság a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén hivatalból vizsgálja az előzetes bírósági mentesítés lehetőségét, és arról az ítéletben rendelkezzen. E jogszabályi kötelezettségének az elsőfokú bíróság a felfüggesztett szabadságvesztéssel szankcionált vádlott esetében – ahogyan arra az ügyész is hivatkozott – nem tett eleget. A Btk. 102. § (1) bekezdése szerint a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén a bíróság az ügydöntő határozatban előzetes mentesítésben részesítheti az elítéltet, ha arra érdemes. A (2) bekezdés továbbá arról rendelkezik, hogy az előzetes mentesítés hatályát veszti, ha a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását elrendelik. Az érdemesség vizsgálata során az elkövető személyiségét, életvitelét, a bűncselekmény jellegét, az elkövetés körülményeit és indítékát összevetve kell állást foglalni, és az érdemességet a bíróság által a büntetés kiszabása körében már értékelt, és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését alátámasztó körülmények is megalapozhatják (BJD 8779.). Az ítéltábla álláspontja szerint ugyanakkor az általa megvalósított bűncselekmény jellege – azzal együtt, hogy az érdemesség szempontjából értékelhető egyéb személyes körülmények a bíróság előtt nem ismertek –, továbbá az, hogy a jelen eljárással egyidejűleg más hasonló jellegű bűncselekményért felelősségrevonták, és az eljárás hatálya alatt újabb bűncselekményt is megvalósított, a mentesítés ellen hat, ezért annak alkalmazására nem látott lehetőséget.

[90] Fent írtakra figyelemmel az ítéltábla nyilvános ülésen eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét a minősítést érintően a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – a rendelkező rész pontosításával, valamint a tényállás helyesbítésével és kiegészítésével és az indokolás kiegészítésével – helybenhagyta.

[91] A másodfokú bíróság ítélete elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2025. március 12.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k., dr. Cserni János s. k., dr. Ignác György s. k.,

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2024. szeptember. napján kelt 29.B.466/2023/27. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.353/2024/9. számú ítélete szerinti változtatással 2025. március 12. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. március 12.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Takácsné Veres Tünde

bíróági ügyintéző